

po dniu 1 lipca 1965 r. nie uważa się za założenie nowego zakładu.

2. Za członków rodziny uważa się małżonka, małoletnie dzieci własne, przysposobione, obce przyjęte na wychowanie i utrzymanie, małoletnich pasierbów, jak również pozostających z podatnikiem we wspólnym gospodarstwie domowym rodziców podatnika i rodziców jego małżonka, jeżeli zostali uznani za inwalidów orzeczeniem komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia lub przekroczyli 60 lat życia, jeżeli chodzi o mężczyzn, a 55 lat, jeśli chodzi o kobiety.

§ 4. Rozporządzenie nie zwalnia podatników od zgłoszenia obowiązku podatkowego na każdy rok podatkowy objęty zwolnieniem i uiszczenia związanej z tym zgłoszeniem opłaty.

§ 5. 1. Zwolnienie od podatków ma charakter warunkowy i następuje na podstawie decyzji organu finansowego, wydanej na pisemny wniosek podatnika, zgłoszony równocześnie ze złożeniem po raz pierwszy deklaracji o zgłoszeniu obowiązku podatkowego. We wniosku podatnik powinien złożyć oświadczenie, że odpowiada warunkom zwolnienia określonym w § 2 pkt 1—5. Decyzja powinna być wydana w terminie dwóch tygodni od dnia złożenia wniosku.

2. Za każdy rok podatkowy objęty zwolnieniem organ finansowy dokonuje wymiaru podatków obrotowego i dochodowego na zasadach ogólnych i zawiesza pobór podatków do czasu upływu trzech lat, licząc od końca okresu objętego zwolnieniem. Jeżeli w ciągu tych trzech lat podatnik nie zaprzestanie na stałe prowadzenia zakładu gastronomicznego, organ finansowy umarza (odpisuje) wymierzono podatki.

3. Podatnicy w okresie zwolnienia od podatków wolni są od obowiązków prowadzenia ksiąg podatkowych, składania zeznań podatkowych, miesięcznych deklaracji o obrocie i dochodzie oraz opłacania zaliczek miesięcznych na podatki obrotowy i dochodowy.

§ 6. 1. Nie stanowi przeszkody do korzystania z przyznanego zwolnienia czasowa przerwa w prowadzeniu zakładu gastronomicznego, spowodowana szczególnymi okolicznościami, np. chorobą lub powołaniem na ćwiczenia wojskowe, pod warunkiem że podatnik w terminie siedmiu dni

zawiadomi organ finansowy o początku i zakończeniu przerwy w prowadzeniu zakładu. Przerwy tej nie odlicza się od okresu przyznanego zwolnienia.

2. Jeżeli podatnik zaprzestanie prowadzenia zakładu gastronomicznego na stałe z przyczyn niezależnych od niego, np. choroby uniemożliwiającej dalsze prowadzenie zakładu lub nabycia praw emerytalnych, nie traci prawa do zwolnienia od podatków.

§ 7. 1. O utracie warunków do zwolnienia podatnik obowiązany jest zawiadomić pisemnie organ finansowy najpóźniej w terminie siedmiu dni. Jeżeli jednak utrata warunków ma nastąpić na skutek zatrudnienia dodatkowej osoby, obowiązek zawiadomienia powstaje najpóźniej w dniu rozpoczęcia pracy przez tę osobę.

2. Podatnik, który w wymaganym terminie zawiadomił organ finansowy o utracie warunków do zwolnienia, traci prawo do zwolnienia tylko za czas od początku miesiąca, w którym utracił te warunki.

3. Podatnik, który nie dopełnił obowiązku zawiadomienia organu finansowego o utracie warunków do zwolnienia, traci prawo do zwolnienia, poczynając od roku podatkowego, w którym utracił te warunki.

4. Podatnik, który wprowadził organ finansowy w błąd co do spełnienia warunków, od których uzależnione jest zwolnienie od podatków, oraz podatnik, który w okresie objętym zwolnieniem od podatków lub w ciągu trzech lat po tym okresie zaprzestał prowadzenia zakładu gastronomicznego na stałe z przyczyn innych niż określone w § 6 ust. 2, traci prawo do zwolnienia za cały okres działalności gospodarczej.

5. O utracie prawa do zwolnienia od podatków orzeka organ finansowy, uchylając w całości lub w części dokonane zawieszenie poboru ustalonych podatków. Obowiązek uiszczenia podatków, co do których poboru zawieszenie zostało uchylone, powstaje z upływem 2 tygodni od dnia doręczenia decyzji organu finansowego.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Minister Finansów: J. Trendota

265

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 10 grudnia 1970 r.

w sprawie umarzania, rozkładania na raty i odraczania należności sądowych.

Na podstawie art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 24, poz. 110) oraz art. 175 § 2 i 212 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy następujących należności Skarbu Państwa:

- 1) nie uiszczonych kosztów sądowych orzeczonych w postępowaniu cywilnym i karnym oraz nie uiszczonych grzywien orzeczonych w postępowaniu cywilnym — w zakresie ich umarzania, rozkładania na raty i odraczania zapłaty,
- 2) nie uiszczonych grzywien w wysokości do 1.000 zł i pieniężnych kar porządkowych orzeczonych w postępowaniu karnym — w zakresie ich umarzania,

— zwanych w niniejszym rozporządzeniu „należnościami sądowymi”.

§ 2. 1. Zapłata należności sądowych, o których mowa w § 1 pkt 1, może być na wniosek dłużnika rozłożona na raty lub odroczone na okres nie dłuższy niż dwa lata, jeżeli natychmiastowe ściągnięcie tych należności pociągnęłoby dla dłużnika lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie.

2. Niezapłacenie którejkolwiek raty w terminie powoduje natychmiastową wymagalność pozostałej części należności.

3. Rozłożenie na raty lub odroczenie płatności może być cofnięte w razie stwierdzenia, że uiszczenie należności sądowych może nastąpić we wcześniejszym terminie.

4. Zapłata sumy niższej niż 300 zł nie może być rozłożona na raty.

§ 3. Należności sądowe mogą być umorzone na wniosek dłużnika w części lub w całości, jeżeli nie jest on w stanie ich uiścić, a ściągnięcie tych należności pociągnęłoby

dla dłużnika lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie. Dłużnik obowiązany jest dołączyć do wniosku zaświadczenie właściwego organu prezydium rady narodowej, obejmujące dokładne dane o stanie rodzinnym, majątkowym i o dochodach dłużnika oraz osób prowadzących z nim wspólne gospodarstwo.

§ 4. Należności sądowe mogą być umorzone z urzędu w części lub w całości, jeżeli:

- 1) egzekucja ich była bezskuteczna i ponowne jej wszczęcie w czasie późniejszym byłoby bezcelowe,
- 2) wszczęcie egzekucji okazało się niemożliwe albo byłoby bezcelowe wobec stwierdzenia, że suma uzyskana z egzekucji nie pokryłaby kosztów egzekucyjnych.

§ 5. 1. O rozłożeniu na raty i odraczaniu zapłaty należności sądowych rozstrzyga ostatecznie prezes sądu właściwego do ściągnięcia należności.

2. O umorzeniu należności sądowych rozstrzyga ostatecznie:

- 1) jeżeli należność nie wynosi więcej niż 5.000 zł — prezes sądu właściwego do ściągnięcia należności,
- 2) jeżeli należność przewyższa 5.000 zł, lecz nie wynosi więcej niż 20.000 zł — prezes sądu wojewódzkiego,
- 3) jeżeli należność przewyższa 20.000 zł — Minister Sprawiedliwości.

3. Przewidziane w ust. 1 i 2 uprawnienia prezesa sądu wojewódzkiego przysługują również kierownikowi ośrodka

zamiejscowego sądu wojewódzkiego, uprawnienia zaś prezesa sądu powiatowego — przewodniczącemu wydziału zamiejscowego sądu powiatowego.

§ 6. 1. Wnioski o rozłożenie na raty, odroczenie lub umorzenie należności sądowych wnosi się do prezesa sądu właściwego do ściągnięcia należności.

2. Prezes sądu, jeżeli nie jest sam uprawniony do rozstrzygnięcia wniosku, przekazuje go wraz ze swoją opinią organowi powołanemu do wydania decyzji.

3. W razie powstania podstawy do wszczęcia postępowania o umorzenie należności sądowych z urzędu, prezes sądu, jeżeli sam nie jest uprawniony do wydania decyzji, przedstawia wniosek wraz z uzasadnieniem organowi właściwemu do wydania decyzji.

4. Decyzję w sprawie rozłożenia na raty, odroczenia lub umorzenia należności sądowych prezes sądu wydaje w formie zarządzenia.

§ 7. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1961 r. o umarzaniu, rozkładaniu na raty i odraczaniu należnych Państwu kosztów sądowych w postępowaniu cywilnym i karnym oraz grzywnien w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 1961 r. Nr 59, poz. 332 i z 1966 r. Nr 31, poz. 187).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

266

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 15 grudnia 1970 r.

w sprawie doręczania pism sądowych przez pocztę.

Na podstawie art. 131 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego i art. 127 Kodeksu postępowania karnego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie reguluje szczegółowe zasady i tryb doręczania przez pocztę pism sądowych przeznaczonych dla stron, ich pełnomocników lub obrońców oraz świadków, biegłych i innych osób, biorących udział w postępowaniu cywilnym lub w postępowaniu karnym.

2. Rozporządzenie dotyczy również pism wysyłanych przez prokuratora w sprawach cywilnych i karnych oraz pism wysyłanych przez Milicję Obywatelską w sprawach karnych, przez inne organy uprawnione do prowadzenia dochodzeń, a także przez państwowe biura notarialne w sprawach cywilnych podlegających rozpoznaniu przez te biura oraz przez komorników w sądowym postępowaniu egzekucyjnym. Przepisy rozporządzenia dotyczące sądu wysyłającego mają wówczas odpowiednie zastosowanie do tych organów.

§ 2. 1. Pisma sądowe wysyła się i doręcza przez pocztę za potwierdzeniem odbioru jako przesyłki listowe zwykłe lub polecane.

2. Pisma sądowe wysyła się jako polecane przesyłki listowe, jeżeli dołączono do nich akta spraw, dokumenty, które mają znaczenie dla stron lub których zaginięcie mogłoby spowodować odpowiedzialność Skarbu Państwa, a także jeżeli wysyłanie przesyłki jako polecanej jest celowe z innych względów.

3. Na stronie adresowej przesyłki należy umieścić napis: „Za potwierdzeniem odbioru”, a jeżeli pismo jest wy-

syłane jako przesyłka polecona — napis: „Polecana — za potwierdzeniem odbioru”.

4. Użyte w rozporządzeniu określenie „potwierdzenie odbioru” oznacza również „pokwitowanie zwrotne” w postępowaniu karnym.

§ 3. 1. Do pisma sądowego sąd wysyłający dołącza formularz potwierdzenia odbioru.

2. Jeżeli pismo sądowe ma być doręczone adresatowi za pośrednictwem organu przełożonego adresata, formularz potwierdzenia odbioru dołącza się tylko do pisma sądowego przeznaczonego dla adresata.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w razie doręczania pisma sądowego osobie pozbawionej wolności za pośrednictwem administracji zakładu karnego.

§ 4. Pisma sądowe wysyłane jako przesyłki listowe polecane należy nadawać w urzędzie pocztowym przy użyciu pocztowej książki nadawczej poleconych przesyłek sądowych.

§ 5. Doręczenie w sposób określony w art. 138 Kpc oraz w art. 117 § 2 i art. 118 § 3 Kpk nie może być stosowane, gdy sąd umieścił na adresowej stronie przesyłki napis wyłączający taki sposób doręczenia w ogóle lub w stosunku do oznaczonych osób.

§ 6. Odbierający pismo sądowe umieszcza swój podpis i datę na pierwszej stronie potwierdzenia odbioru.

§ 7. 1. Doręczyciel na drugiej stronie potwierdzenia odbioru wskazuje sposób doręczenia lub przyczynę niedoręczenia pisma i umieszcza swój podpis oraz datę.